

i Gang paa ny. Og saa gik det ind i forrige Aarhundrede indtil 1818. Fra 1818 til 1834 bleve Sedlerne igen erklærede for uindløselige, og i 1834 bleve de saa indløste med 37 pCt. af deres Paalydende.

Jeg tror, at den Slags Ting, tillige sammenholdt med, hvad der er passeret her i Landet, indeholder en alvorlig Advarsel mod at oprette en Statsbank, naar man har et Institut som den nuværende Nationalbank, paa Basis af hvilken man kan fortsætte paa gunstige Vilkaar med Seddeludstedelse.

Naar jeg i Formiddags talte om en Statsbank eller en Afdeling af Finansministeriet, mente jeg naturligvis ikke, at Statsbanken altid skulde være en Afdeling af Finansministeriet; jeg mente kun, at de Betragtninger, jeg fremsatte, vilde have deres Kraft og Gyldighed, hvad enten der blev oprettet en særlig Statsbank som en selvstændig Institution eller man henlagde Seddeludstedelsen til en Afdeling af Finansministeriet.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Chr. Reventlov: Jeg vil kun tillade mig overfor Spørgsmaalet Statsbank eller Privatbank at henlede Opmærksomheden paa et Moment, som de Herrer, som har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, vistnok have overset. Det er i al Korthed dette, at en Statsbank i Krigstilfælde vistnok ikke vil blive respekteret som neutral og privat Ejendoms. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, jeg ønsker kun at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 10de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Knudsen: De Eksempler, den højtærede Minister fremdrog, hvad den svenske Rigsbank angaar, er mig meget velbekendte, men det, den højtærede Minister nævnte, gælder ikke Rigsbanken alene, men ogsaa en Række private Banker, som netop paa de samme Tidspunkter have haft de selvsamme Kalamiteter. Det rammer ikke specielt Statsbanken, men Bankvæsenet, som det i det hele taget var ordnet. Men siden den Tid har man lært saa meget, at man nok kan undgaa de Kalamiteter.

Birek: Det ærede Medlem, der nu satte sig, talte om Befolkningens Interesser i Modsætning til Bankaktionærernes Interesser. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at i hvert Fald mit Synspunkt, og jeg antager ogsaa det ærede Flertals Synspunkt i denne Sag, absolut ikke er Aktionærernes, men Befolkningens Interesser. Men Befolkningens Interesser ere ikke, som det ærede Medlem synes at mene, indskrænkede til det Spørgsmaal, om vi skulde have 750,000, i Mill. eller 1½ Mill. Kr. ud af Banken om Aaret, men i, at Seddeludstedelsen er sikker, og at Sedlerne ere sikre paa at blive respekterede, fordi der staar en solid Institution bagved dem og en Institution, som ikke kan korrumpes af politiske Partier eller misbruges af Finansministre, der søge Penge. Der er Befolkningens Interesser, og de af os, der holde paa Nationalbanken som privat Bank, gøre det netop, fordi det er i Befolkningens Interesse og uden Hensyn til Aktionærerne, som jeg ikke en Gang har den Ære personlig at kende.

Dernæst faldt der et Par Bemærkninger fra et æret Medlem om Filialer. Jeg vil gerne bede det ærede Udvalg, der bliver nedsat, at tage hans Tanker en Smule under Overvejelse, jeg tror ikke, det er uheldigt, om Nationalbankens Filialer forøges. I samme Grad som de københavnske Banker i voksende Grad søge ud fra København og i Virkeligheden direkte og indirekte gribe om sig der, kan det være ønskeligt, at Nationalbanken faar en Aktie med. Det er iøvrigt ogsaa ønskeligt af de andre Grunde, som det ærede Medlem omtalte.

Jeg vender mig saa til min ærede Ven for Hornslet (N. P. Jensen). Han kom ind paa sin lille Hyphet om, at Staten skal give en Erstatning paa samme Maade som ved Tiendeloven til de uheldige Mennesker, der have Bankhæftelser i deres Ejendomme. Det ærede Medlem siger, at min Analogi med Bryggeriaktierne var aldeles forfejlet, thi, siger han, Bankhæftelsen blev paalagt som en Byrde fra Statens Side. Men det ærede Medlem maa ikke glemme, at opvejende denne Byrde var der en Aktieret knyttet til denne Bankhæftelse, med andre Ord Rettigheder, som ganske vist mange, men ikke alle have solgt, Rettigheder, som ingen har tvunget dem til at sælge, men paa hvilke de maa ske — meget taabeligt — have givet Afkald. Ifald vi skulde gennemføre Regelen om Afløsning, ville vi naa dertil, at de